Boek: ‘Een vrouw van staal’

HILVERSUM **Het boek ‘Een vrouw van staal’ van Corine Nijenhuis is op 18 augustus verschenen. Aan de hand van de geschiedenis van Nijenhuis’ schip het ms. Henriëtte, vertelt ze in een mengeling van non-fictie en fictie de geschiedenis van het ruim honderd jaar oude schip. Deze geschiedenis loopt parallel aan de geschiedenis van de binnenvaart en zelfs aan de hoogte- en dieptepunten van de Nederlandse geschiedenis.**

TINA REINDERS

“Wat ik heb gedaan is grote delen die waargebeurd zijn, gecombineerd met verhalen uit honderd jaar binnenvaart. Van de wilde zeilvaart tot het varen van vaste trajecten. Ik heb vanaf 1923 verhalen over het schip van mensen die nu nog leven. Daarnaast heb ik heel veel research gedaan en veel gelezen”. Het boek ‘Een vrouw van staal’ werd een historisch verhaal dat leest als een roman en gaat over armoede, ingevroren winters, de macht van bevrachters, de oorlog, zout en zoet water en de wederopbouw van Nederland. Het is de geschiedenis van een schip tegen een achtergrond van een veranderende binnenvaart.

Klipper

“In 2006 kochten mijn vriend en ik de Henriëtte van cementschipper Leen de Jong uit Koudekerk aan den Rijn. Ik wilde geen klipper, maar dit schip lag bij een betoncentrale en leek in eerste instantie geen klipper omdat er een andere kop op zat. Ik vond het meteen een prachtig schip”. Corine Nijenhuis en haar vriend Jaap waren al enige tijd op zoek naar een varend schip om op te wonen. Schipper Leen de Jong was dol op zijn schip en had haar perfect onderhouden. Hij verkocht het schip omdat de regelgeving teveel aanpassingen eiste voor een schip van 33 meter. Hij vertelde de nieuwe eigenaren alles wat hij wist en introduceerde hen bij de vorige eigenares: Maria van Utrecht- Beije. Zij had het schip indertijd overgenomen van haar ouders en noemde het Marjan: Maria en Jan. De Jong had het schip toen hij het van haar kocht omgedoopt en naar zijn vrouw, Henriëtte, genoemd. Nijenhuis nam contact op met Maria van Utrecht bij wie het schip sinds 1923 in de familie was. Aanvankelijk verliep het contact niet soepel: zij was toch het meisje van de wal dat niet alles snapte. Vriend Jaap stamde echter uit een familie met een kotter, dus dat ging beter. Toen bleek dat de belangstelling oprecht was, vertelde Maria van Utrecht alles wat zij zich herinnerde over het schip en het leven aan boord. Hoe meer Corine Nijenhuis over haar schip hoorde, hoe meer ze wilde weten. Dat was niet altijd eenvoudig, maar het Maritiem Museum in

Corine Nijenhuis. ***Foto Tina Reinders***

Rotterdam bood uitkomst: Nijenhuis ontdekte dat haar schip in 1901 gebouwd was door Adrianus Vermeulen uit Roosendaal. Het was van dik staal gebouwd, een Zeeuwse klipper met de standaard Roosendaalse maat, geschikt voor de sluizen Beneden Sas en Boven Sas. De eerste naam van het schip was Alfons Marie. Adrianus was 68 jaar oud toen hij het liet bouwen en zijn zoon Johannes erfde het schip in 1914 nadat Adrianus aan boord was gestorven. “Ik ontdekte dat Adrianus in 1906 graan laadde bij de Amsterdamse graansilo, waar wij nu op uitkijken. Ze voeren dan de Waal op, maar daar liepen veel schepen vast met laagwater. Ik wilde weten hoe het er op de rivier uit zag met al die vastgelopen schepen”. Ook hoorde Nijenhuis over hoe het schip in Zeeland droogviel, in de mist lag en hoe er op een gegeven moment een misthoorn klonk. Deze beelden heeft Nijenhuis omgezet in een spannend verhaal dat de beelden weer tot leven roept.

Geschiedenis

Het ms Henriëtte begon haar leven als 23 meter lange zeilklipper die in 1938 een motor kreeg en later met tien meter verlengd werd. Voordat het schip in 1943 in Papendrecht door de Duitsers geconfisqueerd werd, had het redelijk probleemloos rondgevaren. Onder de Duitsers voer de Henriëtte als patrouilleboot met als gevolg dat het schip in 1945 in Den Helder teruggevonden werd, geschilderd in camouflagekleuren. Na de oorlog kreeg het schip behalve een schilderbeurt, ook de nieuwe kop die uiteindelijk maakte dat Nijenhuis het schip kocht. De wederopbouw van Nederland en de rol van de binnenvaart komt tot leven wanneer blijkt dat in het schip precies de hoeveelheid cement past die nodig is voor één pijler van de Zeelandbrug. Ook delen van de Afsluitdijk zijn vervoerd met het ms Henriëtte.

Alfons Marie

Inmiddels is de Henriëtte een comfortabel woonschip dat nog steeds regelmatig vaart, maar een vaste ligplaats heeft in de Amsterdamse Houthaven. Nog één belangrijke gebeurtenis staat het schip te wachten: het zal terug gedoopt worden tot de oorspronkelijke naam: Alfons Marie.